

измѣнява цвѣтъ-тъ си и на край да клони на долу къмъ землѣ-тѣ!

2. Единъ лѣтнѣ нощъ росисты-ты цвѣтія, като ся олучезарявахъ отъ сребровидныя мѣсець, лъщяхъ тѣй, като да бѣхъ украсены съ сребъренъ маргаритъ.

3. Кога-то ранина-та приближаваше и мѣсець-тъ захождаше, ты ся размѣтихъ, маргаритъ-тъ изгуби лъщеніе-то си и само студены капкы останѣхъ у цвѣтія-та.

4. Ето! слънце-то тогасъ изгрѣя, цвѣтія-та пакъ лъснѣхъ, обаче вмѣсто маргаритъ многоцѣнни камъни играяхъ у тѣхъ и украшявахъ новѣ-тѣ ранинѣ.

5. И въ тебе, о старче, и въ тебе за напръдѣще изгрѣе едно слънце, и ще освѣтлѣе помраченны-ты ти росисты капкы.

6. Какъ трѣбва обаче да прикарвашъ дни-ты си, знай: всяка челоѣческа възраст има свои-ты си радости, и божія-та благость не остава ни единъ вещь безъ нѣкое благополучно снабденіе.

7. Старецъ-тъ управя погледа си съ веселѣ душѣ връхъ дългыя редъ на години-ты на живота си, като връхъ единъ разновиденъ сънь. Той често ся наслаждава за да бѣде душа-та му въ уединеніе-то.

8. Той отвръща погледа си отъ бурныя животъ на мъжескѣ-тѣ възраст, а благодарно го управя къмъ часове-ты на прѣминѣло-то вече отдавна дѣтинство.

9. Много е забравилъ той въ множество-то на нѣчта-та, обаче онова, что го е привлечяло въ дни-тѣ на младость-тѣ, то му ся е вдлѣбило въ память-тѣ.

10. Той съ любовь си наумява още за тогавашны-ты си пріатели и пріятелкы, отъ кои-то по вече-то снѣтъ подъ мѣхъ-тъ на гроба. Той често гы поже-